

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania O. S.A. z siedzibą w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
z udziałem zainteresowanej T. sp. z o.o. z siedzibą w W.
oraz z odwołania T. sp. z o.o. z siedzibą w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
z udziałem zainteresowanej O. S.A. z siedzibą w W.
o zmianę umowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 22 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej T. sp. z o.o. z siedzibą w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 4 lutego 2015 r., sygn. akt VI ACa 522/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od T. sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz O. S.A. z siedzibą w W. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 4 lutego 2015 r., VI ACa 522/14 Sąd Apelacyjny w Warszawie uchylił wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i

Konsumentów z 16 grudnia 2013 r., XVII AmT 55/11, oddalający odwołania T. S.A. (obecnie O. S.A., dalej jako O.) i T. sp. z o.o. (powód) od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes UKE) z 8 sierpnia 2011 r., nr [...]), zmieniającej wysokość stawek rozliczeń pomiędzy operatorami, w części dotyczącej oddalenia odwołania O. i w tym zakresie umorzył postępowanie, w wyniku cofnięcia odwołania przez O.. W zakresie zaś dotyczącym powoda oddalił jego apelację. Zasądził także od obu przedsiębiorców zwrot kosztów postępowania na rzecz Prezesa UKE.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że w wyniku nałożenia na Orange Polska obowiązku z art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800 ze zm., dalej jako PT) operator ten zobowiązany jest zawierać umowy o dostępie telekomunikacyjnym na warunkach nie gorszych niż określone w ofercie ramowej, o której mowa w art. 42 ust. 1 PT. W związku z dążeniem do ustalenia symetrycznych stawek za zakańczanie połączeń partnerzy O. ostatecznie będą zobowiązani do stosowania stawek ustalonych w ofercie ramowej. W niniejszej sprawie Prezes UKE ustalił, na korzyść powoda, czteroletni okres dostosowawczy, w trakcie którego ustalona została asymetria stawek w rozliczeniach między operatorami, a zaskarżona decyzja nie wprowadzała całkowitej symetrii stawek. W ocenie Sądu Apelacyjnego, ustalenie stawek płatnych na rzecz powoda w wysokości niższej, niż przedsiębiorca ten przewidywał, nie oznacza, iż doszło do naruszenia art. 43 ust. 6 PT. Decyzja Prezesa UKE dąży jedynie do zaprowadzenia symetrii stawek, wynikającej z zasady ekwiwalentności świadczeń.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że ustalony w decyzji okres przejściowy, w którym wprowadzono asymetrię na korzyść powoda, miał go wesprzeć, jako podmiot wchodzący na rynek. W ocenie Sądu drugiej instancji trwałe utrzymywanie takiej nierówności, tj. asymetrii stawek za zakańczanie połączeń, byłoby niecelowe, gdyż prowadziłoby do promowania nieefektywnych operatorów, a w konsekwencji nie byłoby korzystne dla konsumentów. Ponadto, powód nie przedstawił żadnych dowodów w przedmiocie analizy kosztowej czy struktury organizacyjnej, które mogłyby podważyć zasadność dążenia do symetrii stawek pomiędzy stronami.

Skargę kasacyjną na powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego wniósł powód, zaskarżając go całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance wystąpienia w sprawie istotnych zagadnień prawnych, sprowadzających się do pytań: 1) czy w świetle art. 43 ust. 6 PT uprawniona jest, wskutek wydania decyzji administracyjnej, zmiana umowy stron poprzez dodanie przepisów nie znajdujących się w zatwierdzonej ofercie ramowej, których wprowadzenie powoduje, że umowa jest zawarta na warunkach gorszych, niż określone w zatwierdzonej ofercie?; 2) czy w świetle art. 28 ust. 1 pkt 2 PT uprawniona jest, wskutek wydania decyzji administracyjnej, zmiana umowy stron poprzez dodanie przepisów - odnośnie jednej ze stron - nie znajdujących się w zawartej ofercie ramowej, ani w żadnym innym akcie normatywnym, a więc mimo braku istniejących obowiązków regulacyjnych nałożonych na jedną ze stron umowy w zakresie objętym wydaną decyzją? Powód podniósł także, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, z uwagi na naruszenia przez Sąd Apelacyjny prawa materialnego, tj. art. 28 ust. 1 pkt 2 PT w zw. z art. 43 ust. 6 PT, art. 18 ust. 1 pkt 5 lit. c PT oraz art. 28 ust. 1 pkt 6 PT, które to naruszenie doprowadziło do wydania przez Sąd Apelacyjny nieprawidłowego rozstrzygnięcia.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda, O. wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ kwestie prawne podnoszone we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania były już przedmiotem rozważań tego Sądu.

Zgodnie z wykładnią przyjętą przez Sąd Najwyższy w wyroku z 28 stycznia 2015 r., III SK 27/14 (LEX nr 1733677) Prezes UKE, jako organ działający w interesie publicznym, może ingerować w treść umowy o dostępie zawartej na podstawie oferty ramowej, gdyż przepis art. 43 PT nie wyłącza zastosowania art. 29

PT. Prezes UKE jest więc uprawniony do dokonania zmiany umowy o dostępie zawartej na podstawie oferty ramowej zarówno w ten sposób, iż uwzględniając postanowienia tej oferty zmodyfikuje prawa i obowiązki stron, wprowadzając do umowy rozwiązania nieprzewidziane w tej ofercie, jeśli będzie to uzasadnione przesłankami interwencji w stosunek umowny, określonymi w art. 29 PT oraz kryteriami wymienionymi w art. 28 PT. Przepis bowiem art. 28 PT stosuje się, na mocy art. 30 PT, odpowiednio do zmiany umowy o dostępie telekomunikacyjny.

Powyższe stanowisko zostało potwierdzone w wyroku Sądu Najwyższego z 12 maja 2016 r., III SK 31/15 (niepubl.), z którego wynika, iż Prezes UKE ma prawo do doprecyzowywania treści umów i uszczegóławiania obowiązków ogólnie sformułowanych w innych decyzjach regulacyjnych, w sytuacji rozstrzygania przez niego kwestii spornych w relacjach międzyoperatorskich.

Sformułowane przez powoda zagadnienia prawne nie dają podstaw do przyjęcia, iż konieczna jest zmiana powyższej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, w związku z tym brak jest publicznoprawnej potrzeby do merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej, z uwagi na tę przesłankę przedsądu.

Odnosząc się do drugiej z podnoszonych przez powoda przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest oczywista zasadność skargi, Sąd Najwyższy stwierdza, iż ta przesłanka przedsądu zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2015 r., III SK 57/14, LEX nr 1731109). Rzeczą skarżącego jest wykazanie, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Powód, powołując się na wystąpienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie przedstawił odrębnego wyводу juredycznego, mającego świadczyć o wystąpieniu tej właśnie przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Argumentów za wystąpieniem oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie należałoby zatem poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych skargi kasacyjnej, co nie jest jednak zadaniem Sądu Najwyższego na etapie badania zasadności wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Mając na względzie powyższe rozważania Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.